

Geert woont dicht bij een spookhuis.
Heel lang woonde er niemand.
Op een dag ziet Geert dat de gordijnen
verschoven zijn.
Samen met zijn vriend neemt hij een kijkje.
Het wordt het begin van een avontuur.

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375
ISBN 978 90 8661 040 2
K.B. D/2005/0147/215
Bestelnr. 60 1020 417
NUR 191

Tekeningen: Kristien Dieltiens

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 6

Thema 2 In de buurt

De weggeef-winkel

Anita Schrauwen

 die Keure

Ik oefen.

lastig

weinig

nodig

smoezelig

nieuwsgierig

voorzichtig

gezellig

oplossing

vluchteling

vergeeld

verdrunk

verdient

verschoven

verdwenen

verzinnen

verlegen

vergeten

verzamelt

vermagerd

onvermurwbaar

miauwen

horloge

plastic

cheque

identiteitskaart

gedaan

geloof

geweest

gekraakt

gewoon

geroest

gedachten

gesloten

gevangene

aangetrokken

ingebeeld

opgedroogd

venster bank

achter deur

winkel kar

blik groente

achter deur

trein station

vuilnis zak

afwas zeep

spinnen web

keuken deur

onder broek

familie naam

slaap kamer raam

schroeven draaier

muizen strontjes

bedoelt

betrappen

bevriend

bezorgt

betaalt

beroemd

benieuwd

besluit

bezoeken

beginnen

vensterbank

achterdeur

winkelkar

blikgroente

achterdeur

treinstation

vuilniszak

afwaszeep

spinnenweb

keukendeur

onderbroek

familienaam

slaapkamerraam

schroevendraaier

muizenstrontjes

blz.

3 Iemand heeft een huis **gekraakt**.
Iemand is **binnengedrongen** in een leeg huis en woont erin.

3 Een **landloper** is iemand die rondzwervt.
Hij leeft op straat en heeft geen huis.

4 Lennert is **onvermurwbaar**.
Niemand kan Lennert op andere gedachten brengen.

5 Het behang hangt **in flinters** aan de muur.
Het behang hangt **in stukken** aan de muur.

5 Op de leunstoel ligt een **smoezelige** deken.
Op de leunstoel ligt een **vieze** deken.

6 Hij was **zat** na een avond stappen.
Hij was **dronken** na een avondje uitgaan.

9 Hij **trommelt** Lennert **op**.
Hij vraagt aan Lennert of hij meegaat.

10 Met **opgehaalde** neus giet Geert de melk in de gootsteen.
Met **opgetrokken** neus giet Geert de melk in de gootsteen.

12 Hij spoelt de **mok** uit.
Hij spoelt de **drinkbeker** uit.

12 Soms slaapt hij in een **portiek**.
Soms slaapt hij in een **overdekte gang**.

17 De man **glundert**.
De man is zo blij dat hij lijkt te stralen.

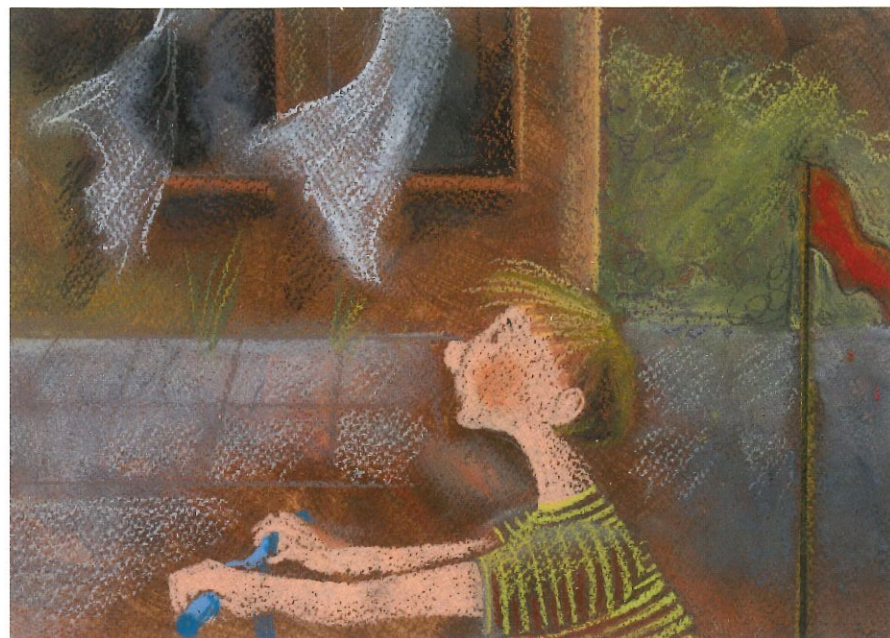

20 Ze vinden het een **grandioos** idee.
Ze vinden het een **geweldig** idee.

20 Een **wegwijzer** is een bordje dat de weg wijst naar een bepaalde plaats.

22 De weggeefwinkel is een **uniek project**.
Het is de eerste keer dat iemand een weggeefwinkel opent.

De weggeefwinkel

Het is precies twaalf minuten na vier. Geert fietst voorbij het spookhuis. Zo noemt hij het huis dat leegstaat. Al jaren woont er niemand meer. Het dak van de schuur is ingevallen. Door de open ramen regent het binnen.

De kapotte gordijnen wapperen in de wind.
Geert is bang van het spookhuis.
Maar hij wordt er ook door aangetrokken.
Hij zag er nog nooit een teken van leven.
Toch merkt hij vandaag iets op.
Wat het is, kan hij zo snel niet zeggen.
Maar er is iets met het spookhuis.
Hij rijdt bijna een oude man omver.
'Opletten, dommerik!', roept de man hem toe.

Geert zet zijn fiets niet in het rek.
Hij wil snel naar zijn kamer.
De brede vensterbank is een leuke plek.
Hij kan er lekker knus zitten.
Door het raam ziet hij het spookhuis.
De achterdeur staat zoals altijd op een kier.
En de ijzeren emmer hangt nog steeds aan de pomp.
Ik zal me wel wat ingebeeld hebben, denkt hij.
Aan de overkant van de straat loopt Lennert.
'Ga je mee voetballen?', roept hij.
'Ik kom eraan', antwoordt Geert.
'Niet te lang wegblijven', zegt zijn moeder.
'We eten om zes uur stipt.'

De jongens lopen naar het pleintje in de wijk.
Ze moeten langs het spookhuis.
'Ik had toch gelijk', zegt Geert.
Lennert vraagt wat hij bedoelt.
'Er was iets mis met het huis', zegt Geert.
'Ik was er zo goed als zeker van.
Nu pas zie ik dat de gordijnen verschoven zijn.'
'Misschien heeft de wijkagent dat gedaan',
zegt Lennert.
'Dat-geloof ik niet, die durft niet binnen te gaan.'
Geert blijft er de hele tijd aan denken.
Het gaat maar niet uit zijn gedachten.
Er is iemand in het huis geweest, denkt hij.
Maar waarom toch?
Het spookhuis kan gekraakt zijn.
Misschien woont er een landloper
Of een ontsnapte gevangene.
Of een vluchteling uit een of ander ver land.
'Gaan we een kijkje nemen?', vraagt Lennert.
Geert voelt er niet veel voor.
'Je bent toch niet bang zeker?'
'Je mag niet zomaar een huis binnengaan',
zegt Geert.

‘Dat is strafbaar, ik wil niet naar de gevangenis.’
‘Als ze ons betrappen, verzinnen we een smoes,
dat we onze bal kwijt zijn, of dat we iemand hoorden
roepen ...’

‘Jij bent sluw, Lennert!’

‘Gewoon kijken, daar is toch niks mis mee?’,
zegt Lennert. ‘Kom, ik zal eerst gaan.’

Lennert is onvermurwbaar 📖.

Geert moet hem volgen, of hij wil of niet.

De deur klemt. Die wil gesloten blijven.

Lennert zet er zijn schouder tegen.

Tot de deur piepend opengaat ...

Achter de deur liggen stapels kranten.

Ze zijn nat geweest, opgedroogd, vergeeld.

Het behang hangt in flinters 📖 aan de muur.

Elke hoek heeft kanjers van spinnenwebben.

De keukendeur moet het met een hengel doen.

‘Afblijven, Geert’, waarschuwt Lennert.

‘Die deur kan zo op je tenen vallen.’

Alles is een stinkende rotzooi.

Omvergefallen stoelen, hopen muizenstront.

Drinkbekers met een dikke laag schimmel.

Geroest bestek, volle asbakken, lege flessen.

Een winkelkar gevuld met blikgroente en bier.

En een leunstoel.

Een leunstoel met een man en een smoezelige 📖

deken, met in zijn armen een zwarte poes.

De poes miauwt, de man snurkt.

‘We moeten hier weg’, wenkt Geert.

‘Straks wordt die man wakker en is hij woest op ons.’

‘Doe niet zo flauw, Geert’, zegt Lennert.

‘Waarom zou hij kwaad moeten zijn?’

‘Omdat hij ons veel te nieuwsgierig vindt.’

Geert is blij dat hij buiten is.

Blij dat hij weer diep kan ademhalen.

‘Wat doet die man hier? En van wie is dit huis eigenlijk?’, vraagt Lennert.

‘Het was van Jaak, een oude man.

Jaak woonde alleen, hij is al heel lang dood.

Op een avond reed hij met zijn fiets in de vaart.

Zat 📖 na een avondje stappen. Hij verdronk dronken’, zegt Geert.

‘Misschien was die man met Jaak bevriend’, zegt Lennert.

‘Het is een kraker’, antwoordt Geert.

‘Hij heeft geen thuis, er is niemand die zich om hem bekommert.’

‘Je bedoelt dat hij een zwerver is?’, vraagt Lennert.

‘Hoe je het noemt, moet je zelf weten.

Maar ik weet wel dat hij daar niet kan blijven.

Dan wordt hij ziek. Het is daar te vies en te koud.’

‘Die man slaapt gewoon zijn roes uit’, zegt Lennert.

‘Morgen is hij verdwenen.’

‘Je kunt gelijk hebben’, zegt Geert.

Op zijn horloge ziet hij dat het tijd is.

‘Het is zes uur, ik moet naar huis’, zegt hij.

Hij steekt zijn hand op als groet.

Geert kijkt door zijn slaapkamerraam naar het spookhuis.

Het was een lange nacht.

Een nacht met nachtmerries.

Over zwervers, krakers, vieze huizen.

De achterdeur van het huis is dicht.

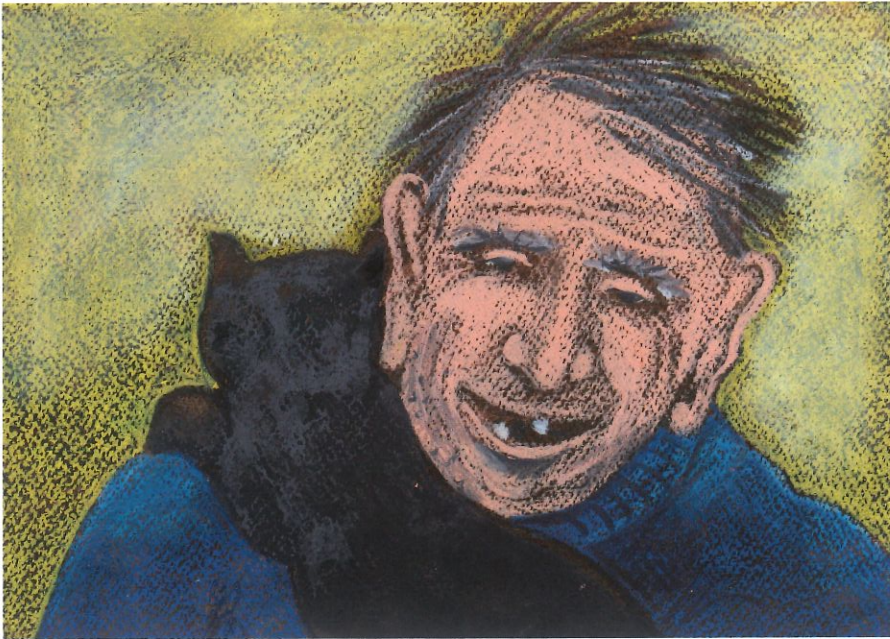
En de ijzeren emmer hangt niet meer aan de pomp.

Zijn moeder bakt een spiegelei voor hem.
Het ei smaakt niet.
Het spookhuis gaat niet uit zijn gedachten.
Die arme man heeft geen eten, denkt hij.
Ik breng hem boterhammen met siroop.
Ook wat melk, en een peer.
Hij smokkelt alles in een plastic tasje.
En hij zet het aan de voordeur van het spookhuis.
'Hallo,' roept hij, 'een pakketje!'
Dan rijdt hij snel naar school.

Geert is benieuwd of de man het pakje vond.
Alleen wil hij het spookhuis niet binnengaan.
Hij trommelt Lennert op , samen zijn ze sterker.
Lennert opent voorzichtig de deur.
'Het pakketje is verdwenen', fluistert hij.
Dan sluipt hij naar binnen, Geert volgt.

De man staat gebukt over zijn poes.
Hij geeft hem wat melk in een asbak.
Geert moet bijna kotsen.
'Daar wordt uw poes ziek van!', roept hij.
'Misschien gaat hij wel dood!'
De man schrikt en draait zich om.
Hij gaapt hen met open mond aan.
'Wat doen jullie hier?', vraagt hij.
'Wij vroegen ons af of u lekker gegeten hebt',
zegt Lennert.
De man lacht twee tanden bloot.
Een tand zit boven, de andere onder in zijn mond.
Ze staan schuin over elkaar.
Kauwen moet lastig voor hem zijn, denkt Geert.
'Ja, de boterhammen hebben gesmaakt.
Ze waren lekker mals en zoet', zegt de man.

'En nu geef ik de poes wat melk.
 Dat verdient hij wel, hij is mijn beste vriend.'
 'Die asbak is veel te vies', zegt Geert.
 'Ik was hem wel even af.'
 Met opgehaalde neus schenkt Geert de melk in de
 gootsteen.
 Hij gaat naar de waterpomp buiten.
 Hij houdt de asbak onder de waterstraal.
 De sterke straal spoelt veel viezigheid weg.
 Vanop de vensterbank kijkt de poes toe.

Binnen verzamelt Lennert koppen, borden en bestek.
 Alles heeft een dikke laag schimmel.
 Schimmel van restjes eten of drinken.
 Hij brengt ze naar Geert om te spoelen.
 De man volgt hun voorbeeld.
 Hij raapt de lege flessen op en legt ze in de winkelkar.
 'Woont u hier al lang?', vraagt Lennert.
 'Ik woon nergens, ik wilde Jaak bezoeken.
 Maar Jaak is er niet, ik denk dat hij dood is.'
 'Jaak is al een tijdje dood', zegt Lennert.

'We waren vrienden', zegt de man.

'Jaak en ik zijn samen soldaat geweest.

Jaak was een dorpsmens, ik woonde liever in de stad.

Maar de stad is niet meer wat ze vroeger was.

Er is nog weinig vriendschap.'

Geert zoekt een proper plekje op het aanrecht.

Hij wil er de uitgespoelde mokken wegzetten.

Uit zijn broekzak haalt hij een gestreken zakdoek.

Hij veegt er het stof mee weg.

'U woont dus nergens?', vraagt Lennert.

'Nee, ik slaap meestal in een treinstation.

Of in een portiek , of op een bank in een park.

Soms word ik er weggejaagd, dan ga ik weer een eind verder.'

'Je hebt dus geen eigen plekje', besluit Geert.

'Misschien kun je hier blijven', zegt hij.

'Lennert en ik helpen je wel met opruimen.

Dit huis kan best gezellig gemaakt worden.'

Voor de tweede keer lacht de man zijn tanden bloot.

Dat ik eerst bang van hem was, denkt Geert.

Samen met Lennert leent hij thuis zeepsop en een dweil.

Geerts moeder voert een gesprek door de telefoon.

Ze ziet niet wat Geert en Lennert meenemen:

lege vuilniszakken, waspoeder, afwaszeep, een schroevendraaier ...

Samen geven ze het spookhuis een grote beurt.

Er wordt gepoetst en hersteld.

Spinnenwebben en muizenstrontjes verdwijnen.

Meubels worden rechtgezet en afgewassen.

De keukendeur krijgt een tweede hengsel.

Lege flessen en blikken worden verzameld.

In korte tijd herkennen ze het huis bijna niet meer.

Het stinkt er niet meer en alle rommel is verdwenen.

'Alleen u moet nog gewassen worden', zegt Lennert.

'En ook uw kleren', zegt Geert.

'Er is een probleem', zegt de man.

'Ik heb geen andere kleren.'

'Daar heb ik een oplossing voor', zegt Lennert.

'Mijn vader is veel vermagerd.

Hij heeft nog broeken die hem niet meer passen.

Die mag je gerust hebben, ik haal ze wel even.'

Lennert brengt drie broeken, een hemd en twee truien mee.

Hij dacht zelfs aan sokken en onderbroeken.
En aan een handdoek en washandje.

'Dat heb je ook nodig', zegt hij.

De man lacht, maar in zijn ooghoeken blinkt
een traan.

'Wat zijn jullie toch vriendelijk', zegt hij.

'Het is lang geleden dat ik nog zo'n mensen
ontmoette.'

Geert en Lennert worden er wat verlegen van.

'Nu is dit huis geen spookhuis meer', zegt Geert.

De man heet Mon.

Niets meer dan dat.

'Mijn familienaam ben ik vergeten', zegt hij.

'Kijk dan op je identiteitskaart', weet Lennert.

'Die is lang geleden gestolen', zegt Mon.

'Een nieuwe kreeg ik niet, ik had geen vast adres.
Daarom vond ik ook geen werk.

Niemand vindt werk zonder paspoort.'

'Hoe kon je dan eten kopen?', vraagt Geert.

'Wie zoekt, die vindt eten', zegt Mon.

'Mensen laten stukken brood en halve blikken drank
achter. Op de markt gooit men fruit en groenten met
rotte plekjes weg. Dat haalde ik uit de vuilnisbakken.
Je kunt de bruine plekjes wegsnijden. En in een stad
krijg je weleens gratis soep.'

Lennert en Geert gaan naar het pleintje.

Ze zitten op de bank.

Ze praten over het huis en over Mon.

'Ik hoop dat hij het huis netjes houdt', zegt Geert.

'En dat hij zichzelf verzorgt', vindt Lennert.

'Morgen breng ik hem weer brood en koffie',
zegt Geert.

'Dat kunnen we niet blijven doen', zegt Lennert.

'Hij moet zelf voor eten zorgen.'

'Kunnen we geen oproep doen?', vraagt Geert.

'Die hangen we in de krantenwinkel. En in de supermarkt, en bij de bakker. We zamelen kleren, potten en pannen in. En handdoeken en zeep. Alles wat de mensen kunnen missen, mogen ze brengen. Naar de Vijverlaan, nummer veertien.'

Twee dagen later komen de eerste spullen.

Een vrouw heeft een deken over.

'Die ligt bij mij toch maar in de kast', zegt ze.

'Er zit wel een klein gaatje in.

Ik heb nog meer dingen die ik niet gebruik.

Vanmiddag ruim ik alles op', zegt ze.

'Wat ik niet meer nodig heb, krijg je ook.'

Een andere vrouw geeft drie handdoeken.

'Gewonnen bij een tombola', zegt ze.

'En ik heb er te veel.'

Tien minuten later klopt een man aan.

'Ik breng een pan', zegt hij.

'Wij koken elektrisch en deze pan is voor een gasfornuis.'

Iemand heeft een radio bij.

'Staat bij mij in de weg', zegt die.

'Misschien kan ik u er blij mee maken.'

En of dat waar is, Mon glundert 📖.

De radio speelt goed, het geluid is zuiver.

De bakker laat een zak met broodjes afgeven.

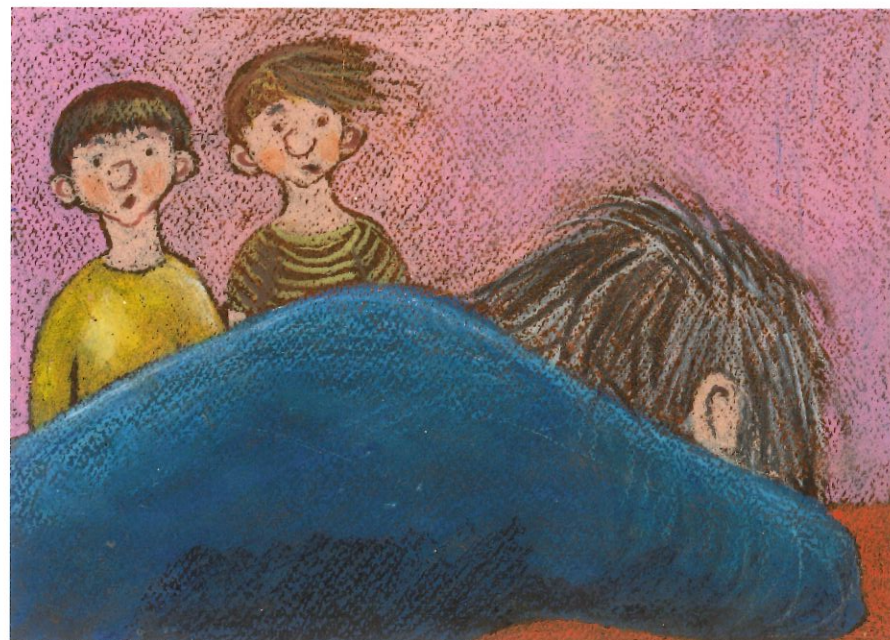
Ze zijn een dag oud, niemand wil ze nog.

Maar voor Mon is het feest.

Hij sopt de broodjes in de melk. Melk die Geert voor hem meebracht. Melk die hij opwarmde in de pan.

Voor de deur stopt een vrachtwagen.
 Nieuwsgierig loopt Lennert naar de deur.
 'Kunnen jullie een bed gebruiken?', vraagt de chauffeur.
 'Zeker en vast', zegt Lennert.
 Hij helpt de chauffeur het bed dragen.
 'Nu kan Mon weer in een bed slapen', zegt Lennert.
 Even kijkt Mon hem met open mond aan.
 Dan draait hij zich naar de muur.
 Lennert en Geert horen hem snikken.

Ze kijken elkaar aan, ze weten niet hoe te reageren.
 Maar al snel keert Mon zich naar hen om.
 'Jongens, jullie weten niet hoe blij ik ben!
 Al twintig jaar heb ik niet meer in een bed geslapen.
 Jullie zijn een voorbeeld voor andere kinderen.
 Jullie verdienen een standbeeld.
 Ik hoop dat ik ooit iets terug kan doen.'
 Geert mompelt dat dat echt niet nodig is.
 'Verzorg jezelf en dit huis goed', zegt Lennert.
 'Dan zijn wij al heel blij.'

Een week later staat Mons huis overvol.
 Mensen brachten groenten in blik, koeken, boter.
 En kamerplanten, boeken, kranten.
 Kaarsen, waspoeder, meubelen.
 Je kunt het niet verzinnen of het staat in Mons huis.
 'Dit heb ik niet allemaal nodig', zegt hij.
 'Ik kan beter een winkel beginnen. Een winkel waar
 je de dingen zo mag meenemen. Zonder dat je er iets
 voor betaalt. Een weggeefwinkel dus.'
 Nu weten Lennert en Geert niet wat te zeggen.
 'Men kan dus dingen brengen naar jouw winkel.
 En men kan gratis dingen meenemen ...
 Wat een grandioos 📖 idee!', roept Geert.
 Lennert heeft al een plan.
 'We maken reclame voor de winkel in het
 gemeentehuis. En we timmeren wegwijzers 📖.
 Men moet de winkel kunnen vinden.
 Boven de deur komt een paneel. We schilderen er
WEGGEEFWINKEL op.'
 'De winkel wordt feestelijk geopend', zegt Geert.
 'Met een optocht en muziek.
 En we nodigen de burgemeester uit.'
 'Maak jij dan een kaart?', vraagt Lennert.

'We vragen het hem persoonlijk', vindt Geert.
 'Dan komt hij zeker.'
 'Wanneer gaat de winkel open, Mon?'
 'Binnen twee weken', zegt hij.

 Die dag draagt Mon een pak.
 Hij kreeg het van een buur.
 Veel mensen brengen iets mee voor Mon.
 Geen bloemen, wel eieren en suiker.
 'Dat is voor jou, jij moet ook eten', zeggen ze.

De burgemeester prijst Mon.

Hij vindt de weggeefwinkel een uniek project 📖.

'Dit heeft nog geen enkele gemeente', zegt hij.

'Iedereen is fier op je. Ik heb de krant ook uitgenodigd.

Zij schrijven een artikel.

Dat artikel maakt je winkel beroemd.

En de gemeente steunt je met een cheque.'

'Ik dank alles aan mijn vrienden. Aan Lennert en Geert', zegt Mon.

'Zij moeten in de bloemen gezet worden.'